

Nr 8.

Av herr **Sandberg m. fl.** om anslag till byggande av enskilda utfartsvägar i vissa landsdelar.

Kungl. Maj:t föreslår i årets statsverksproposition, sjätte huvudtiteln, punkt 12, att anslaget för byggande av enskilda utfartsvägar i Norrland, Dalarna, Värmland och norra delarna av Örebro län skall för budgetåret 1929/1930 utgå med samma belopp som för föregående, eller 275,000 kronor.

De genom länsstyrelserna angivna kostnaderna för företag beträffande vilka ansökningar om bidrag förefunnes visa emellertid i regel avsevärda höjningar jämfört med föregående år. Den största stegringen såväl som det största behovet av dessa anslag förefinnes inom Västerbottens län. Hos länsstyrelsen därstädes innelägo vid tiden för framställningen till väg- och vattenbyggnadsstyrelsen framställningar om anslag till 181 utfartsvägar, vilkas utförande enligt upprättade kostnadsförslag beräknas betinga en sammanlagd kostnad av 3,781,492 kronor (3,257,000 kronor förra året), och hemställde länsstyrelsen, att ett anslag av statsmedel å 100,000 kronor ställdes till länsstyrelsens förfogande.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har också med hänsyn till det ådagalagda stora behovet av ökade anslag inom samtliga län hemställt om ett till 365,000 kronor ökat anslag för kommande budgetår.

Det här ifrågavarande anslaget är som bekant avsett att göra det möjligt för avlägset liggande byar och gårdar att själva bryta sig väg fram till de allmänna trafiklederna. Staten kan genom detta anslag på ett för staten själv jämförelsevis billigt sätt främja en nyttig och betydelsefull ekonomisk utveckling och tillgodose de berättigade kraven från de många, som sakna framkomlig väg. Bidraget inskränker sig för statens del till högst hälften, vanligen blott $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{3}$ av totalkostnaden. Resten får de enskilda med visst mindre bidrag från landstinget betala. Det stora antalet ansökningar om bidrag från ifrågavarande anslag visar också, att i fråga om dessa utfartsvägar föreligger ett verkligt och allmänt behov. Det är därför ägnat att förvåna, att departementschefen utan annan motivering än att för närvarande någon höjning av anslaget icke synes kunna äga rum avstyrker de gjorda äskandena.

Det statsfinansiella läget är ju dock nu särskilt gynnsamt, och då borde verkligen medel kunnat beredas för här ifrågavarande behjärtansvärda ändamål. Man får inte förvåna sig över om känslor av bitterhet och missmod uppstå hos dessa många som få bära sin lagliga anpart av väg- och skatte-

bördorna, men se att pengarna icke räcka till för att bereda dem en nödig hjälp inom rimlig tid till en för dem så nödvändig väg.

På grund av det anförda få vi alltså hemställa, att riksdagen måtte besluta

att för byggande av enskilda utfartsvägar i Norrland, Dalarna, Värmland och norra delarna av Örebro län för budgetåret 1929/1930 anvisa ett extra reservationsanslag av 365,000 kronor.

Stockholm den 15 januari 1929.

O. E. Sandberg.

Ant. Wikström.

P. J. Näslund.

Elof Lindberg.